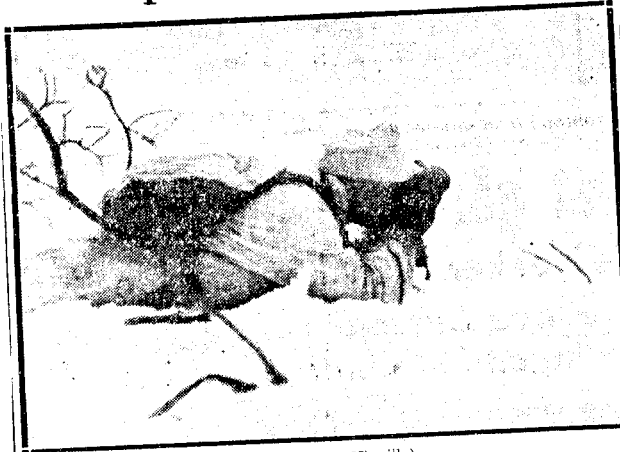


dag 20 mai 1944

Fra politikompaniets innsats på nordfronten.

107375



Forpost. (Fot. Niquille).

I forbindelse med Det 2. norske Politikompanis ankomst til Oslo tirsdag etter endt frontinnsats, bringer vi en front-skildring av SS-Krigskorrespondent Knut Kolshus fra kompaniets innsats på den karelske front.

SS-PK. Med kraftige stavtak pigger rekker av hvitklede skiløpere ut av leirens piggråd. og minesperninger. Foran dem ligger den dystre urskogen i morgendæmningen. Troppen, som består av 60 løpere, deler seg i to og bryter seg løype i det vanskelige terrenget om lag trede meter fra hverandre. Jo lenger de kommer inn i tykningen, desto større forsiktighet må utvises. Kratt og ujevnheter i terrenget kan framby det beste skjul for fienden. Av og til sendes små sikringspatruljer ut til begge sider. Troppsføreren hever skistaven som tegn på øyeblikkelig stillhet. Alle står urørlig og lytter, men intet bryter stillheten. Et nytt signal, og urskogsjegerne setter seg i langsom bevegelse igjen.

I flere timer har den norske avdelingen slitt seg fram. Oppgaven er å lete etter et bolsjevikfly som er skutt ned ved V.sjøene, om lag midtvegs mellom det norske støttepunktet som forsvares av Det 2. Politikompani, og fiendens stillinger. Flere ganger har små sovjet-russiske jagere svevet over hodene på dem i faretruende nærhet. Men det er umulig å skjelve de hvitklede skiløperne ut fra landskapet.

Klokken er tolv da avdelingen når fram til sjøene som ligger glitrende hvite i den svake vintersolen. Kompanisjefen vinker til seg meldereren som pigger fram for å bygge opp radiosenderen. Karene slenger seg imens ned i snøen for å få seg en velfortjent hvil. Fra brystommen trekkes fram en knekkebrødpakke, selv sikringspostene knappe hundre meter unna knasker iheldig på den frose jaktforpleiningen.

Meldereren har nettopp gitt utgangsstillingene rapport, da alarmsignal blir gitt fra en av postene til høyre. Fiendtlig avdeling iakttas i østlig retning på veg mot isen! En hektisk fart puttes matpakker vekk, maskinpistolene og geværene slenges av ryggen. Karene spenner av seg skiene og graver ut stillinger i snøen, håndgranatene legges så de er innenfor rekkevidde.

Der glir den første bolsjevik fram fra skogkanten, knappe ti meter etter følger annenmann. Så kommer de hakk i hæl, minst i kompanistyrke. De første salver hviner mot den overrumplede fiende. Flere griper seg for brystet og segner om. De andre kaster seg straks i dekning, snart lyder høye kommandoord på russisk fra tykningen.

«Høyre flanke rykker fram for å tvinge fienden ned mot isen! Unterscharführer L. sikrer bakut!» Kompanisjefens ord runger i skogen og blander seg med lyden fra eksploderende granater. Noe har bolsjevikene fått summet seg, en intens ildgivning tar til. Nordmennene må ligge flate med hodet presset mot den kalde snøen mens projektilene hviner som sulte fluer over hodene på dem.

Den unge gruppefører B. ser seg om etter mennene sine. Noe må de rykke fram på høyre fløy koste hva det koste vil. Bolsjevikene har allerede sendt ut en tropp for å gjøre en omgående bevegelse og angripe nordmennene i ryggen. «Herover Magne og Odd!» Han vinker på de to nær-

lige skikkelser ligger knappe meterne unna.

Ildgivningen har stått på i nesten to timer. Det går hardt på ammunisjonen, en må gripe stadig dypere i patronkassene. Langsamt senker polarmørket seg over stillingene.

Bolsjevikene drives tilbake, bare en mindre avdeling holder enno stand.

Langt framskutt ligger gruppefører A med to av sine menn. Fingrene er stive av kulden, men de krøker seg mekanisk om avtrekkeren. Luften er fylt av kruttrøyk som langsomt drives vekk av en sur bris fra nord.

En blond, enogtyve-årig kar fra Toten strir hardt med maskinpistol som er iset til og nekter å fungere. Med valne fingrer renser han løpet, reiser seg halvt på siden for å få det på plass igjen. Da synker han plutselig sammen, våpnet glir ut av de bare nevene. Så velter han seg om på siden.

Gruppefører A og sidemannen har fulgt det hele med øynene. Noe sier de seg fram for å få kameraten tilbake i sikkerhet. Det er livsfarlig arbeid i dette ildregnet, men de skyr intet for å yte kameraten hjelp. Etter et umenneskelig slit befinner den sårede seg i dekning og kan tas under behandling av kyndige hender.

I mellomtiden angriper nordmennene med fornyet energi. Snart svarer det ikke på den andre siden. De har latt skjutstyr og våpen i stikken for å komme seg unna! Noen forsølgelse i mørket er umulig da ammunisjonen nesten er oppbrukt, de få skudd som enno er igjen vil ingenting monne. Karene reiser seg og tar noen hurtige steg fram og tilbake for å få blodet i sirkulasjon. De har bare den hardt sårede, han ligger no godt tildøkket på «skjæven» som Bergensmeldereren hentet fram midt under det verste ildregnet. Fienden har flere døde, de sårede har han fått med seg. Over femti par ski ligger strødd utover sammen med alle slags våpen.

Om morgenen den neste dag når den norske jaktkomando fram til støttepunktet. Det har vært en strimarsj på 16 timer og alle er utmattet av anstrengelsene. Den sårede blir straks tatt under legebehandling, men dessverre for seint. Han har ikke maktet den lange ferden, for alltid er den tapre unggutten sovnet inn. Tause og alvorlige samles nordmennene om den falne kamerat.

Noen dager seinere mottar gruppefører B. og Jeger S. — de to som hadde utvist spesiell tapperhet for å redde den sårede kamerat — jernkorset av 2. klasse.

SS-Krigskorrespondent
Knut Kolshus.

En enogtyve-åring fra Toten strir hardt med maskinpistol som er iset til og nekter å fungere. Med valne fingrer renser han løpet, reiser seg halvt på siden for å få det på plass igjen. Da synker han plutselig sammen, våpnet glir ut av de bare øyene. Så velter han seg om på siden.

Gruffeføreren og sidemannen har fulgt det hele med øynene. Noe åler de seg fram for å få kameraten tilbake i sikkerhet. Det er livsfarlig arbeid i dette ildregnet, men de skyr intet for å yte kameraten hjelp. Etter et unneskelig slit befinner den sårede seg i dekning og kan tas under behandling av kyndige hender.

I mellomtiden angriper nordmennene med fornyet energi. Snart svarer det ikke på den andre siden. De har latt skjutstyr og våpen i stikken for å komme seg unna! Noen forfølgelse i mørket er umulig da ammunisjonen nesten er oppbrukt, de få skudd som enno er igjen vil ingenting monne. Karene reiser seg og tar noen hurtige steg fram og tilbake for å få blodet i sirkulasjon. De har bare den hardt sårede, han ligger no godt tildekket på «skjæen» som Bergensmelderen hentet fram midt under det verste ildregnet. Fienden har flere døde, de sårede har han fått med seg. Over femti par ski ligger strødd utover sammen med alle slags våpen.

Om morgenen den neste dag når den norske jaktkomandoen fram til støttepunktet. Det har vært en strimarsj på 16 timer og alle er utmattet av rastrelgelsene. Den sårede blir straks tatt under legebehandling, men dessverre for seint. Han har ikke makket den lange ferden, for alltid er den tapre unggutten sovnet inn. Tause og alvorlige samles nordmennene om den faine kamerat.

Noen dager seinere mottar gruppeførereren B. og Jeger S. — de to som hadde utvist spesiell tapperhet for å redde den sårede kamerat — jernkasset av 2. klasse.

SS-Krig-korrespondent
Knut Kolshus.

Der glir den første bolsjevik fram fra skogkanten, knappe ti meter etter følger annenmann. Så kommer de hakk i hæl, minst i kompanistyrke. De første salver hviner mot den overrumplede fiende. Flere griper seg for brystet og segner om. De andre kaster seg straks i dekning, snart lyder høye kommandoord på russisk fra tykningen.

«Høyre flanker rykker fram for å tvinge fienden ned mot isen! Unterscharführer L. sikrer bakutt!» Kompanisjefens ord runger i skogen og blander seg med lyden fra eksploderende granater. Noe har bolsjevikene fått summet seg, en intens ildgivning tar til. Nordmennene må ligge flate med hodet presset mot den kalde snøen mens projektilene hviner som slette fluer over hodene på dem.

Den unge gruppefører B. ser seg om etter mennene sine. Noe må de rykke fram på høyre fløy koste hva det koster vil. Bolsjevikene har allerede sendt ut en tropp for å gjøre en omgående bevegelse og angripe nordmennene i ryggen. «Herover Magne og Odd!» Han vinker på de to nærmeste. «Legg sperreild mens jeg får fram gutta!» B. åler seg vekk for øyeblikket etter å være tilbake med fem, seks mann. I mellomtiden fyrer de to som besat for å holde motstanderen i sjakk til kameratene kommer. Så stormer de fram alle sammen, tømmer magasinene og kaster seg i skjul for å legge i nye patroner. Fienden har allerede følelige tap. Urør-

m
n
2
k
1